

Nr 29.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående höjning av vissa postavgifter m. m.; given Stockholms slott den 30 januari 1942.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över kommunikationsärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla de förslag, om vilkas avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

GUSTAF.

Gustaf Andersson.

Utdrag av protokollet över kommunikationsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 30 januari 1942.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena GÜNTHER, statsråden PEHRSSON-BRAMSTORP, WESTMAN, WIGFORSS, MÖLLER, ERIKSSON, BERGQUIST, BAGGE, ANDERSSON, DOMÖ, ROSANDER, GJÖRES, EWERLÖF.

Efter gemensam beredning med chefen för finansdepartementet anför chefen för kommunikationsdepartementet, statsrådet Andersson:

På framställning av chefen för finansdepartementet anmodade jag under hand i slutet av nästlidna år generaldirektören och chefen för postverket att inkomma med förslag till höjningar av postavgifterna i syfte att bereda statsverket ökad inkomst. Med anledning härav har generalpoststyrelsen inkommit med en den 23 december 1941 dagtecknad promemoria rörande ifrågavarande spörsmål.

Bihang till riksdagens protokoll 1942. 1 saml. Nr 29.

Innan jag redogör för innehållet i promemorian, torde jag få erinra om följande i årets statsverksproposition under Inkomster å driftbudgeten (sid. 36) lämnade, på riksräkenskapsverkets redogörelse grundade inkomstberäkning i vad avser postverket:

Postverkets till 10 miljoner kronor beräknade inkomstöverskott för innevarande budgetår torde enligt generalpoststyrelsens beräkningar i november 1941 komma att uppgå till 18.5 miljoner kronor, däri inbegripet ett belopp av 2.75 miljoner kronor i vinstmedel från postsparbanken för år 1940. Den oväntade stegringen förklarar styrelsen främst med att frankoteckensuppbörden, som utgör den övervägande delen av verkets inkomster, i stället för att sjunka visat en ökning, som för perioden januari—oktober 1941 uppgått till 4.9 procent i jämförelse med motsvarande månader år 1940. I övrigt har främst bidragit, att ersättningen för kristidsorganens tjänstepost ökats med något över 1 miljon kronor och att den avsevärt ökade postgironörelsen givit en ungefär lika stor vinst.

Beräkningen av inkomstöverskottet för budgetåret 1942/43 har generalpoststyrelsen, i likhet med vad som tidigare skett i motsvarande fall men med reservation för att varje större förändring i det politiska och ekonomiska livet kunde komma att medföra avsevärda förskjutningar, grundat på en uppskattning av postverkets driftsresultat under kalenderåret 1942. Beräkningen bygger på förutsättningen, att någon ytterligare försämring av det handelspolitiska läget icke skall inträda och att postverket jämväl under hela året skall tillföras en förhållandevis stor ersättning för befordran av de statliga kristidsorganens tjänstepost ävensom av militära brev till och från den i försvarsberedskap liggande militära personalen. Frankoteckensuppbörden vid postanstalterna som för år 1940 utgjorde 82.3 miljoner kronor och för år 1941 beräknats till 87 miljoner kronor har styrelsen antagit förbli oförändrat 87 miljoner kronor för år 1942. Beträffande försändelser från kristidsorganen samt militärbreven har räknats med ungefär samma postmängd som under senaste tiden avlämnats till postbehandling. För postverkets övriga rörelsegrenar har styrelsen uppskattat inkomsterna till 32.2 miljoner kronor, varjämte styrelsen räknar med att postsparbankens vinst för år 1941, uppskattad till 1.9 miljoner kronor, i nuvarande tidsläge i sin helhet skall tagas i anspråk för statsregleringen och sålunda inräknas i postverkets överskott för budgetåret 1942/43.

Mot en sammanlagd summa bruttoinkomster på i runt tal 121 miljoner kronor ställer styrelsen utgifter enligt ett sedermera fastställt förslag till driftkostnadsstat på sammanlagt 108 miljoner kronor. Inkomstöverskottet beräknas sålunda till 13 miljoner kronor. Samma belopp antages skola kunna inlevereras till statsverket under budgetåret 1942/43.

Riksräkenskapsverket har i anledning av den för år 1942 antagna nedgången av överskottet på den egentliga poströrelsen med 4.6 miljoner kronor erinrat om att postverkets inkomster under en följd av år beräknats mycket försiktigt. Ämbetsverket har under förutsättning av oförändrade handelspolitiska förhållanden funnit skäl utgå ifrån att postverkets överskott under år 1942 icke skall bli nämnvärt sämre än under fjolåret men i det ovissa läget ansett sig icke böra räkna med högre inkomst än 15 miljoner kronor.

Chefen för finansdepartementet har vid anmälan av frågan om beräkning av de särskilda inkomstitlarna för nästa budgetår uttalat, att han ansåge skäl nu föreligga att höja vissa taxor i statens verksamhet, samt i anslutning härtill

förordat, att inkomsttiteln postverket, i avvaktan på att frågan om en höjning av postavgifterna hunne underkastas en slutlig prövning, i riksstatsförslaget upptoges med ett beräknat belopp av 30 miljoner kronor.

Generalpoststyrelsen framhåller i sin promemoria till en början, att det förhållandet, att en taxehöjning i nuvarande läge vore att anse som en form av beskattning, givetvis medförde, att i viss mån andra synpunkter måste läggas på spörsmålet än om fråga varit att bereda postverket skälig ersättning för utfört arbete. Om någon mera betydande inkomstökning skulle kunna vinnas, bleve det nämligen nödvändigt att vidtaga en höjning av det inrikes brevportot, ehuru befordringen av vanliga brev vore den rörelse, som vore den för postverket mest vinstgivande.

I promemorian erinras härefter om riksbrevportots storlek under olika tider:

Portot för inrikes brev om en viktsats, som ej äro lokalförsändelser, är för närvarande 15 öre. Portot för brev utgjorde intill den 31 maj 1918 10 öre för första viktsatsen (till och med 20 gram), 20 öre för andra viktsatsen (21—125 gram) och 30 öre för tredje viktsatsen (126—250 gram). Under tiden den 1 juni 1918—den 30 juni 1919 utgjorde nämnda avgifter 12 respektive 25 och 35 öre och under tiden den 1 juli 1919—den 30 juni 1920 15 respektive 30 och 45 öre. Från och med den 1 juli 1919 infördes en ny viktgrupp 251—500 gram, för vilken portot bestämdes till 60 öre. Den 1 juli 1920 höjdes slutligen portot till 20, 40, 60 och 80 öre för respektive viktsatser. Dessa portosatser gällde till och med den 30 september 1922, vilken dag portot åter sänktes till 15 respektive 30, 45 och 60 öre, vid vilka belopp det fortfarande kvarstår. Det nuvarande portot för riksbrev är sålunda 50 procent högre än det porto, som gällde före det första världskriget. Portoökningen är sålunda väsentligt lägre än den höjning av prisläget, som inträtt exempelvis beträffande levnadskostnaderna, vilka enligt socialstyrelsens index ökats med 121 procent från juli 1914 till oktober 1941.

I anslutning härtill anföres, att en höjning av riksbrevportot i och för sig icke kunde anses omotiverad. En portohöjning borde av praktiska skäl utgöra 5 öre eller multipel av 5 öre. Användandet av andra portosatser skulle nämligen bliva ytterligt betungande för arbetet i postkassorna och medföra besvärligheter i fråga om växelmynnt m. m. Vidare borde ökningen bliva likformig för de olika portosatserna. Portosatserna inom de olika viktgrupperna skulle vid en höjning av 5 öre i den lägsta viktsatsen bliva 20, 40, 60 och 80 öre. Härvid skulle portot för ett brev i högsta viktsatsen uppgå till 80 öre, medan portot för paket upp till 1 kilogram vore 60 öre. Någon höjning av postavgifterna för paket borde icke komma i fråga i detta sammanhang. Dessa avgifter hade nämligen tidigare ansetts vara i högsta laget. Då paketavgifterna syntes böra bibehållas vid nuvarande nivå, torde högsta brevportot icke böra sättas högre än lägsta paketportot, d. v. s. 60 öre. Detta syntes enklast och med minsta möjliga rubbning av gällande taxebestämmelser kunna ske genom att sammanslå de nuvarande båda högsta avgiftsgrupperna till en, vilken sålunda skulle omfatta brev, som vägde mera än 125 men ej över 500 gram.

I enlighet med vad sålunda förordats skulle följande avgiftsskala erhållas för riksbrev:

Vikt	Nuvarande porto	Föreslaget porto	Ökning
till och med 20 gram	15 öre	20 öre	5 öre
över 20 till och med 125 gram	30 »	40 »	10 »
» 125 » » » 250 »	45 »	60 »	15 »
» 250 » » » 500 »	60 »		—

En begränsning av avgiftsökningen till att omfatta endast de tre lägsta viktgrupperna hade, framhålles i promemorian, en ringa ekonomisk betydelse. Antalet brev i högsta viktgruppen utgjorde nämligen endast cirka 0.1 procent av totalantalet. En höjning med 20 öre för dessa brev skulle endast medföra en inkomstökning av omkring 32,000 kronor. Den inkomstökning, som skulle inträda genom en höjning på föreslaget sätt av portot för riksbrev, hade på grundval av statistiska uppgifter för år 1940 approximativt beräknats till ungefär 16.5 miljoner kronor. Postverkets frankoteckensuppbörd under år 1941 hade till och med november månad visat en ökning med något över 5 procent. Man torde emellertid vid en höjning av portot få räkna med viss minskning av brevrörelsen. Försiktigheten syntes därför bjuda att icke räkna med större ökning än 16 miljoner kronor.

Rörande frågan om en ökning av övriga postavgifter anföres i promemorian:

Beträffande lokalportot för brev synes någon höjning icke böra vidtagas. Före den 1 juni 1918 var lokalportot hälften av riksportot. Den kraftigare ökningen av lokalportot har väsentligen varit beroende på att portot ansetts böra vara en multipel av 5 öre. En ökning av lokalportot kan även beräknas medföra en väsentligt större trafikminskning än vad fallet blir beträffande riksbreven, när större möjligheter förefinnas att skicka ut räkningar m. m. med egna bud å samma ort än då de skola tillställas affärsförbindelser å annan plats.

Icke heller beträffande brevkortsportot anses någon höjning nu böra vidtagas. Även detta porto var tidigare hälften av portot för riksbrev. Om lokalportot bibehölles men brevkortsportot höjdes, exempelvis till 15 öre, bleve det nödvändigt att införa särskilda lokalbrevkort, enär eljest lokalportot skulle bli lägre för brev än för brevkort. En höjning av portot för brevkort torde dessutom leda till att korrespondenterna i större omfattning än för närvarande skulle ge vissa meddelanden, som nu sändas som brevkort, en sådan uppställning och formulering, att de kunde befordras som trycksaker. Man torde sålunda kunna befara, att den nominella inkomstökning på 1.8 å 2 miljoner kronor, varmed man teoretiskt skulle kunna räkna vid en höjning av brevkortsportot till 15 öre, i praktiken skulle stanna vid ett väsentligt lägre belopp.

Beträffande korsbandsposten tala onekligen vissa skäl för en portohöjning. Nu utgående postavgifter för korsbandsförsändelser äro nämligen så låga, att de icke förslå till nämnvärt mera än att täcka verkets självkostnader. Avgifterna för korsband utgöra för närvarande i den inrikes utväxlingen 5 öre för varje viktsats av 100 gram. Maximivikten är 1 kilogram med undantag för varuprov, beträffande vilka maximivikten är 500 gram. För varuprov är fastställd en minimiavgift av 10 öre och för affärshandlingar en minimiavgift av 10 öre i lokaltrafik och 15 öre i rikstrafik, d. v. s. lika med portot för ett brev om en viktsats. I förbindelse med utlandet är portot 5 öre per 50 gram. Minimiavgifterna äro här för varuprov 10 öre, och för affärshandlingar 30 öre.

Korsbandsportot till utlandet är enligt gällande internationella postfördrag fastställt till 4 guldcentimes per 50 gram. Denna avgift kan av fördragsslutande land höjas till högst 5.6 guldcentimes. Den högsta avgift, som fördragsenligt kan uttagas i Sverige för ett trycksakskorsband om 50 grams vikt, utgör 8 öre. Självfallet bör inrikes portot för korsband icke vara högre än för korsband till utlandet. Vidare synes icke portot för korsband om 1 kilograms vikt böra sättas högre än avgiften för ett paket av samma vikt. Möjligheterna att höja korsbandsportot äro följaktligen mycket begränsade. Av skäl, som i det föregående anförts, synas endast portosatser, som äro jämnt delbara med 5, böra komma i fråga. Den enda praktiskt genomförbara utvägen skulle vara att dela den lägsta viktgruppen i två och således bestämma portot till 5 öre för försändelser, som väga högst 50 gram och 10 öre för försändelser, som väga över 50 men högst 100 gram, och därefter höja portot med 5 öre för varje viktsats om 100 gram. Då det övervägande antalet försändelser väger mindre än 50 gram och således icke skulle bli underkastade någon avgiftshöjning, kommer emellertid inkomstökningen härvid icke att bli av den storlek, att den kan motivera en sådan åtgärd, vilken skulle ytterligare komplicera de invecklade taxebestämmelserna för korsband. Härtill kommer, att korsbandsposten, särskilt i vad det gäller reklamförsändelser, är den som torde vara mest känslig för taxehöjningar, varför man kan befara, att sådana kunna leda till en ej oväsentlig minskning av postmängden, framför allt beträffande lokal-försändelser. Av nu angivna skäl synes ingen annan ändring beträffande postavgifterna för korsbandsförsändelser böra vidtagas än den ändring av minimiavgiften för riksförsändelser, innehållande affärshandlingar, från 15 till 20 öre, som betingas av brevportots höjning.

Däremot synas åtgärder böra vidtagas i syfte att förhindra, att försändelser, vilka rätteligen böra taxeras som brev eller brevkort, vinna befordran som korsband. Generalpoststyrelsen är medveten om att sådan feltaxering redan nu sker i viss omfattning. Detta beror i främsta rummet på otillräcklig tillgång på fackutbildad personal i postkassorna och för efterföljande granskning av posten. Generalpoststyrelsen har sedan länge haft sin uppmärksamhet riktad på denna sak och skall, i den mån så är möjligt, vidtaga åtgärder för åstadkommande av bättre förhållanden, något som givetvis får större betydelse, om skillnaden i porto mellan brev och korsband ökas. På en punkt synes därjämte en skärpning av gällande bestämmelser rörande korsbandspostens taxering böra vidtagas. Enligt gällande bestämmelser är det beträffande korsbandsförsändelser i den inrikes postutvecklingen medgivet att tillföra siffror i för detta ändamål i den tryckta texten lämnade tomrum. Detta medgivande, som saknar motsvarighet i den internationella postutväxlingen, tillkom på sin tid närmast för att å blanketter till medlemskort och dylikt skulle kunna tillföras ett årtal eller dylikt. Efterhand har det emellertid visat sig, att medgivandet kunnat utnyttjas på icke avsett sätt. Åtskilliga större korrespondenter begagna sig av formulär så uppställda, att de kunna få en avsevärd del av sin korrespondens befordrad mot trycksaksporto. Om brevportot höjes men korsbandsportot bibehålles oförändrat, torde man få räkna med att befintliga möjligheter att förbilliga portokostnaderna komma att utnyttjas i än högre grad. Det synes därför angeläget, att berörda bestämmelse, vilken såsom ovan antytts saknar motsvarighet i den internationella postutväxlingen, nu upphäves. På grundval av vissa av generalpoststyrelsen verkställda undersökningar synes man kunna räkna med att postverket härvid skall tillföras minst 1 miljon kronor i ökade portoinkomster.

Från de principiella utgångspunkter, som ovan anlagts vid frågans bedömande, synes det icke motiverat att vidtaga några höjningar av övriga inrikes postavgifter.

Härvid har bortsetts från avgifterna i tidningsrörelsen, vid vilkas fastställande delvis andra synpunkter fått göra sig gällande, än som i allmänhet anlagts vid fastställandet av postavgifterna. Frågorna om avgifterna i tidningsrörelsen äro dessutom av den komplicerade natur, att de icke gärna kunna upptagas till behandling utan en mera ingående undersökning än den som kunnat utföras i förevarande sammanhang.

Sammanfattningsvis uttalas i anslutning till det anförda, att om en höjning av postavgifterna nu vidtoges, densamma borde begränsas till dels inrikes brev försändelser, som ej utgjordes av lokalbrev, därvid följande portosatser lämpligen borde fastställas, nämligen

för riksbrev till och med 20 gram.....	20 öre
» » över 20 till och med 125 gram ..	40 »
» » » 125 » » » 500 » ..	60 » ,

och dels korsband i lägsta viktklassen, som innehölle affärshandlingar och icke vore lokalförsändelse, därvid avgiften borde fastställas till 20 öre. Vidare borde det för trycksaker i den inrikes postutväxlingen nu gällande medgivandet att tillföra siffror i för detta ändamål i den tryckta texten lämnade tomrum återkallas.

Under denna förutsättning kunde taxeändringen beräknas medföra en inkomstökning för postverket på omkring 17 miljoner kronor för helt år räknat.

I skrivelse den 23 januari 1942 har *generalpoststyrelsen* föreslagit, att befodringsavgiften för inrikes blindskriftsförsändelse måtte för varje vikt av 1,000 gram eller del därav fastställas till 3 öre samt att högsta medgivna vikten för dylik försändelse måtte bestämmas till 7 kilogram.

Till stöd härför har styrelsen anført:

Befodringsavgiften för inrikes korsband, innehållande blindskrift, utgör för närvarande 5 öre för varje viktsats av 1,000 gram eller del därav. Den för dylika försändelser i den inrikes postutväxlingen fastställda maximivikten utgör 5 kilogram. Såväl avgifter som maximivikt voro vid tiden för deras fastställande desamma i inrikes och internationell postutväxling. Sedermera ha emellertid de internationella avgifterna sänkts till 3 öre per 1,000 gram från och med den 1 januari 1935 (Kungl. Maj:ts beslut den 24 september 1934 i anslutning till vid världspostkongressen i Kairo träffad överenskommelse) samt maximivikten höjts till 7 kilogram enligt den vid världspostkongressen i Buenos Aires år 1939 avslutade och av Sverige ratificerade världspostkonventionen, vilken trädde i kraft den 1 juli 1940.

Vid bestämmande av villkoren för postbefordran av blindskriftsförsändelser ha icke ekonomiska utan humanitära skäl varit avgörande. I och för sig torde avgiftens storlek vara utan betydelse för postverken. För Sveriges del beräknas postavgifterna för blindskriftsförsändelserna uppgå till endast 500 à 600 kronor per år. Såsom förut nämnts har tidigare befodringsavgiften för blindskriftsförsändelser varit lika i inrikes och internationell postutväxling. Sedan avgiften i den internationella trafiken nedsatts, hemställde också generalpoststyrelsen, i underdånig skrivelse den 15 januari 1935, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen besluta vidtagna enahanda nedsättning i den inrikes posttrafiken. I samma skrivelse framförde styrelsen förslag om sänkning av de inrikes postpaketavgifterna. Sedan Kungl. Maj:t funnit sistnämnda förslag

böra göras till föremål för gemensam utredning av generalpoststyrelsen och järnvägsstyrelsen, torde förslaget om sänkning av portot för blindskriftsförsändelser ha ansetts vara av allt för ringa betydelse för att ensamt motivera framläggandet av proposition för riksdagen. Av enahanda skäl har generalpoststyrelsen för sin del ansett sig icke böra inge något förslag till Kungl. Maj:t om höjning av maximivikten för inrikes blindskriftsförsändelser förrän så kunde ske i samband med någon mera betydelsefull ändring av de inrikes postavgifterna.

I riksstatsförslaget för nästkommande budgetår är inkomsttiteln postverket upptagen med ett belopp av 30 miljoner kronor. Denna uppskattning vilar på förutsättningen, att en höjning sker av postbefordringsavgifterna. Ehuru dessa sedan år 1914 undergått en väsentligt mindre stegring än den allmänna prisnivån, kunna, såsom framgår av den lämnade redogörelsen rörande de beräknade inkomsterna från postverkets rörelse vid oförändrade portosatser, portohöjningar för närvarande knappast anses påkallade för att ernå en tillfredsställande avkastning å det i postverket investerade kapitalet jämte en skälig vinstmarginal. En höjning av postavgifterna får därför karaktären av beskattning och hade enligt min mening ej bort ifrågasättas, därest normala förhållanden varit rådande. Då det för erhållande av balans mellan verkliga löpande inkomster och såsom normala ansedda utgifter för nästa budgetår visat sig nödvändigt att tillföra statsverket ökade intäkter icke blott genom höjning av de direkta skatterna och andra avgifter utan även genom en ökning av inkomsterna från statens affärsdrivande verksamhet, torde emellertid i nuvarande läge en mindre höjning av vissa av postverkets avgifter kunna anses befogad. Att märka är att en ökning redan skett i fråga om vissa av telegrafverkets avgifter och att en höjning av avgifterna i persontrafik vid järnvägarna nu är avsedd att genomföras.

Vad härefter angår de postavgifter, som lämpligen böra höjas, och de belopp, varmed ökningarna böra ske, delar jag de i promemorian härom framförda synpunkterna. För att någon mera betydande inkomstökning skall kunna vinnas, synes sålunda i första hand en höjning av det inrikes brevportot böra ske. Då portohöjningen av praktiska skäl bör på sätt förordats utgöra lägst 5 öre eller multipel av 5 öre, torde ökningen icke böra omfatta portot för lokalförsändelser. En höjning av detta porto med 5 öre kan nämligen antagas medföra en väsentligt större trafikminskning än vad fallet blir beträffande riksbreven. Vad riksbrevportot angår torde av skäl som i promemorian anförts de två nu gällande högsta portosatserna böra sammanslås och ökningen för de tre portosatserna göras likformig. I enlighet härmed skulle avgifterna utgå med 20 öre för vikt till och med 20 gram, 40 öre för vikt över 20 gram till och med 125 gram och 60 öre för vikt över 125 gram till och med 500 gram. Då brevportot sedan lång tid tillbaka i förbindelsen mellan de nordiska länderna varit i huvudsak lika med inrikesportot, torde med en höjning av nyssnämnda portosatser böra följa en motsvarande höjning av portot för försändelser till de övriga nordiska länderna. Beträffande övriga post-

Departements-
chefen.

avgifter torde någon annan ändring icke böra ske än att en av brevportots höjning betingad ökning från 15 till 20 öre bör genomföras av portot för korsband, som innehåller affärshandling och icke är lokalförsändelse. Den i promemorian väckta frågan om ett återkallande av det beträffande trycksaker i den inrikes postutväxlingen nu gällande medgivandet att tillföra siffror i för detta ändamål i den tryckta texten lämnade tomrum torde, efter särskild framställning av generalpoststyrelsen, sedermera få avgöras av Kungl. Maj:t. De nu föreslagna ökningarna av portosatserna torde i beaktande av korrespondensens omfattning ha ekonomisk betydelse endast för affärsvärlden och industrien, men även här torde utgiftsökningen i allmänhet ej bliva alltför kännbar.

De här ifrågasatta ändringarna i villkoren för postbefordran kunna enligt verkställda beräkningar väntas medföra en ökad vinst å poströrelsen av för år räknat omkring 17 miljoner kronor.

De av generalpoststyrelsen föreslagna ändringarna i vad avser villkoren för befordran av inrikes blindskriftsförsändelser ha icke givit mig anledning till erinran.

Ändringarna i postavgifterna böra lämpligen genomföras från och med den 1 april 1942.

I detta sammanhang torde jag få erinra om att det Kungl. Maj:t av 1937 års riksdag lämnade bemyndigandet att under en fyraårsperiod besluta i fråga om vissa postavgifter (skrivelse nr 14) upphört att gälla med utgången av år 1941.

Bemyndigandet innebar, att Kungl. Maj:t ägde besluta i fråga om de till den inrikes posttjänsten hörande avgifter, rörande vilka riksdagen icke förklarar sig vilja utöva sin rätt att ensam bestämma. De från Kungl. Maj:ts beslutanderätt undantagna avgifterna voro befordringsavgifter i egentlig mening, assurances-, rekommendations-, postanvisnings-, postförskotts- och inkasseringsavgifter, avgifter för lösenförsändelser, avgifter för postabonnemang å tidningar samt avgifter i postgirorörelsen. Därest under den tid bemyndigandet gällde fråga skulle uppkomma om en eller annan ny avgift, som ej vore att hänföra till någon befintlig kategori och beträffande vilken rimligtvis tvekan kunde uppstå, huruvida densamma vore av beskaffenhet att böra av Kungl. Maj:t ensam bestämmas, skulle enligt riksdagens beslut vederbörlig framställning avlätas till riksdagen.

Slutligen innehöll bemyndigandet rätt för Kungl. Maj:t att under fyraårsperioden ensam besluta beträffande de till den utrikes posttrafiken hörande avgifterna.

Nytt bemyndigande av enahanda slag som det av 1937 års riksdag lämnade torde med giltighet för tiden intill den 1 juli 1946 böra utverkas av riksdagen.

På grund av vad sålunda anförts hemställer jag, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen att

dels besluta, att befordringsavgiften för inrikes brev, som ej är lokalförsändelse, skall utgöra:

om brevets vikt icke överstiger 20 gram ..	20 öre
» vikten överstiger 20 men icke 125 gram ..	40 »
» » » 125 » » 500 » ..	60 » ,

att minsta avgiften för korsband, som innehåller affärshandling och ej är lokalförsändelse, skall utgöra 20 öre, att befodringsavgiften för inrikes blindskriftsförsändelse skall för varje vikt av ett kilogram eller del därav utgöra 3 öre, att högsta medgivna vikten för dylik blindskriftsförsändelse skall utgöra 7 kilogram, samt att här angivna ändrade grunder för postbefordran skola tillämpas från och med den 1 april 1942;

dels ock bemyndiga Kungl. Maj:t att intill utgången av juni månad 1946 bestämna i fråga om postavgifter i den omfattning, som anges i det av 1937 års riksdag i samma ämne lämnade bemyndigandet.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan behagar Hans Maj:t Konungen lämna bifall samt förordnar, att proposition i ämnet av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar skall avläsas till riksdagen.

Ur protokollet:

Nils Hellenius.